

המשפחה היהודית הראשונה התיישבה בלנדיצ'ק (בגרמנית: Landeck) ב-1724 ואולם התיישבות של קבע חלה ברבע האחרון של המאה ה-18. זו נקטעה עם נפילת פולין בחלוקת 1772. המדיניות הקשיחה של מלך פרוסיה אילצה את יהודי המקום לעזוב את העיר בסוף המאה ה-18. ואולם חלק נותרו למרות האיסור; נוכחותם נסבלה משום ההכרח לשמור על שרשרת אספקה של הצמר המקומי ומוצרי תעשייה.

החל מהמאה ה-19 היהודים התיישבו ברצון גובר בעיר. המגיעים החדשים באו בעיר מיישובי הסביבה במסגרת הפרובינציה של מערב פרוסיה. ב-1774 בלנדיצ'ק התגוררו ארבע משפחות יהודיות, ב-1812-24, ב-1816-100 איש, ב-1831-143 (יהודים היוו 23% מהאוכלוסייה), ב-1846-185, ב-1871-182, ב-1880-193, ב-1892-169 (שלושים ושמונה משפחות), ב-1890-108, ב-1905-113, ב-1913-62, ב-1925-50 (כשבעה אחוזים) או 61, ב-1933-45, במאי 1939-24.

הקהילה היהודית נוסדה באופן רשמי בראשית המאה ה-19; באותה תקופה נוסד גם בית העלמין. הקהילה חלשה גם על קיילפיין (Kölpin) וצ'רנייה (Peterswalde), ובבית העלמין נטמנו גם יהודים מאוקונקו (Ratzebuhr in Pommern). תקנון הקהילה היהודית אושר ב-1858. בית הכנסת נוסד ב-1869 בקירוב, ככל הנראה בבניין ישן שהותאם לכך. לא היה בנמצא בית ספר, הילדים למדו בבית הספר הציבורי יחד עם ילדי הגרמנים, אך הועסק מורה לדת, שבד בבד מילא תפקיד של חזן ושוחט. לצד המסחר, יהודי לנדיצ'ק עסקו במלאכה; מרבית חנויות היהודים התמקמה ברחוב Chausseestraße.

בית הכנסת החדש הוקם רק בשנות העשרים של המאה ה-20. הוא נשרף ב"ליל הבדולח" בנובמבר 1938. בשנת 1939 מרבית היהודים אולצו לעזוב את העיר, הם עזבו בעיקר לברלין. אחדים שעוד נותרו גורשו במרץ 1940 בקרבת פילה.

בית העלמין היהודי בלנדיצ'ק הוקם בראשית המאה ה-19. אנחנו למדים ממפה מ-1937 שהוא הוקם בקרבת העיר, ביער; שער הכניסה הוביל לרחוב קושצ'ושקו של היום. לבית

העלמין הייתה צורה של ריבוע בשטח של 0,65 ההקטר. בית העלמין לא היה מגודר. בית העלמין נחרב בשואה. עוד לפני זמן מה היו כאן כמה מצבות העשויות אבן חול, העתיקה מביניהן מ-1897 והן נשאו כיתובים בעברית ובגרמנית. היום נותר במקום רק קטע מצבה בודד.